

ENTREVISTA A

Mercè Riera i Montse Arimany

promotora i voluntària del Xiprer

L'any que ve el Xiprer complirà una dècada de funcionament. Hem volgut conèixer la tasca que fa aquest centre d'acollida de la mà de Mercè Riera, que n'està al capdavant, i de Montse Arimany, que n'ha estat una de les voluntàries. Els fem les fotografies en el pati de la casa, al costat d'unes taules on s'agrupen diversos homes que comparteixen la incertesa pel seu futur. Mestrestant dues terapeutes els animen el present amb una sessió d'artteràpia. Un dels senegalesos pinta la barca amb què va arribar fa ben poc a les illes Canàries. A la cuina, uns quants del centenar de voluntaris que contribueixen a fer funcionar la casa, comencen a preparar dues paelles d'arròs.

© PERE CORNELLAS

Com va sorgir la idea de crear el Xiprer?

Mercè: Per la nostra realitat familiar, sempre hem estat sensibles i predisposats a l'acolliment de persones amb dificultats de tota mena. L'any 1997 ens varem plantejar, amb la nostra família i la comunitat que aquí es reunia, la possibilitat d'obrir aquesta casa a persones de Granollers i la comarca que vivien al carrer o que els faltava un entorn familiar, per compartir amb ells la vida al voltant de la taula.

Per tirar endavant el projecte varem parlar amb el rector de Sant Esteve i amb Càritas Diocesana de Barcelona i així El Xiprer neix com un projecte de Càritas on, a més de la casa d'acollida, disposem d'un magatzem d'aliments que amb el temps ha concentrat la distribució de tots els aliments que es feia des de les parròquies per fer-ho d'una manera conjunta i unitària per a tot l'arxiprestat de Granollers.

Quin perfil té la persona que acull al Xiprer? Ha canviat el tipus d'usuari durant aquesta dècada?

Mercè: La casa acull bàsicament dos grups de persones: Un grup que ve a esmorzar, compost per persones que poden treballar però que tenen dificultats reals per fer-ho. Són quasi tots gent

jove, n'hi ha que són gent d'aquí amb problemes de marginació (drogues, atur de llarga durada, etc). El grup més important són immigrants, la majoria africans que volen treballar però que ho tenen difícil per falta de papers.

Al migdia s'apleguen a l'entorn de la taula un grup d'entre 50-60 persones que són homes majoritàriament d'aquí, que ja no poden treballar. La majoria d'ells, tot i que la mitjana és de 50 anys, estan incapacitats laboralment, a causa de la malaltia, les addiccions i la desestructuració familiar. Sobretot són homes, però la presència de dones cada vegada és més important. Viuen sols, en pensions, i sense família.

Al llarg d'aquests deu anys han passat diferents grups de persones i hem anat adaptant la casa a les noves necessitats i a les nostres possibilitats. Hem atès alguns grups de persones amb addicció a les drogues, a grups sencers d'immigrants. A poc a poc hem anat discernint...La casa vol seguir atenent, sobretot, aquells grups amb menys possibilitats personals i que es troben més sols per afrontar la vida.

L'any 2000 va significar l'inici del procés migratori que encara estem vivint. En aquell moment va prendre més rellevància la distribució d'aliments que es fa amb les parròquies des del ma-